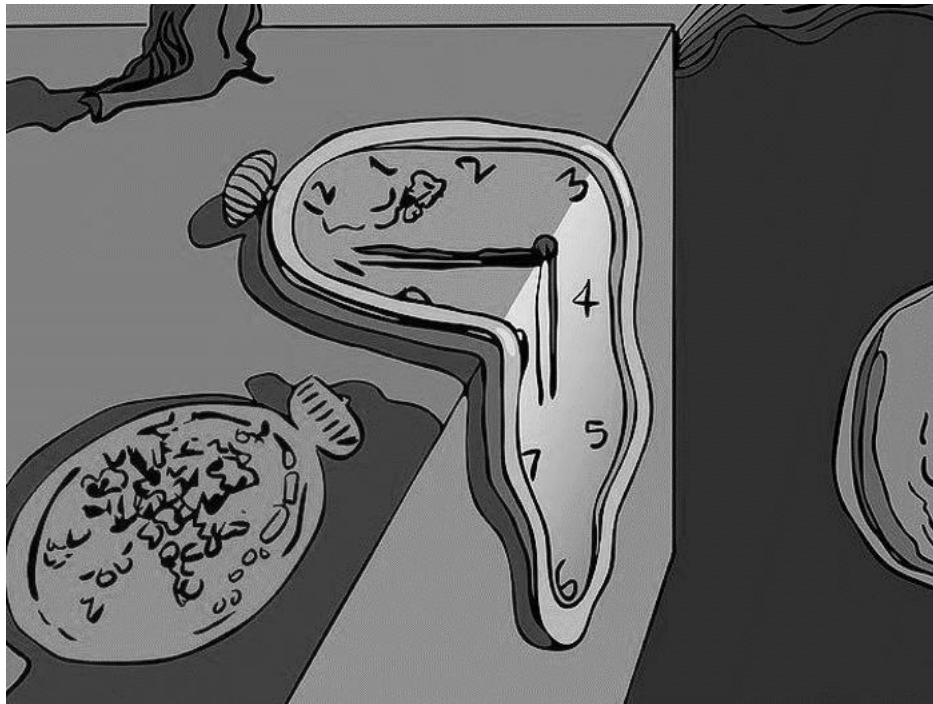

**«δεν με νοιάζει πόσο
πολύ θα δουλεύεις, αρκεί
να βγαίνει η δουλειά»**

*συνέλευση ενάντια στη
βιοεξουσία & την κλεισούρα*

6 Μάη 2021

«Όταν μία επιχείρηση συμφωνεί με τους εργαζόμενους μέσω επιχειρησιακής σύμβασης για να πάει από πενθήμερο σε επταήμερο με τη σύμφωνη γνώμη των εργαζομένων (...) δεν κάνουμε τίποτε άλλο από το να αναγνωρίζουμε ότι είμαστε σε έναν κόσμο που αλλάζει και πρέπει οι εργαζόμενοι, οι επιχειρήσεις και το κράτος να προσαρμοστούν σε αυτή τη νέα πραγματικότητα»

K. Μητσotάκης, 12 Μαΐου 2019

«Εάν τα μέτρα του lockdown αρθούν, θα πρέπει να δοθεί η δυνατότητα λειτουργίας 7 ημέρες την εβδομάδα και 12 ώρες ημερησίως, φυσικά για όσους το θελήσουν και για χρονική περίοδο που θα καλύψει και τη ζήτηση του Πάσχα. Εάν το lockdown παραταθεί, θα πρέπει όλος ο κλάδος της λιανικής πώλησης να λειτουργήσει εναλλάξ. Είτε τα καταστήματα που ήδη λειτουργούν θα πρέπει να είναι ανοιχτά 4 ημέρες την εβδομάδα (Δευτέρα, Τρίτη, Πέμπτη και Παρασκευή), το δε υπόλοιπο λιανεμπόριο που δεν λειτουργεί σήμερα, να είναι ανοιχτό Τετάρτη, Σάββατο και Κυριακή όλη την ημέρα (12 ώρες), είτε τα σήμερα λειτουργούντα καταστήματα να είναι ανοιχτά 4 ημέρες την πρώτη εβδομάδα έναντι 3 ημερών για τα υπόλοιπα, σήμερα μη λειτουργούντα καταστήματα, αντίστροφα την επόμενη εβδομάδα, κ.ο.κ.»

A. Βακάκης (Jumbo), 17 Δεκεμβρίου 2020

«Θέλουν άραγε αυτοί που μας κατηγορούν να στερήσουν την τετραήμερη εργασία από τον εργαζόμενο, αν τη θέλει ο ίδιος; (...) Αντιμετωπίζουμε πραγματικά προβλήματα στην αγορά εργασίας και αναχρονιστικές ρυθμίσεις»

K. Χατζηδάκης, 15 Απριλίου 2021

Οι επιπτώσεις της κρατικής διαχείρισης της πανδημίας στον εργατικό μισθό είναι εδώ και καιρό κάτι παραπάνω από ορατές.

Δεν είναι μόνο η δια νόμου μετατροπή χιλιάδων μισθωτών σε «επιδοματίες» που αναγκάζονται να συμπέσουν τις κοινωνικές ανάγκες τους, ούτε η συνακόλουθη μείωση των μέσων αποδοχών κατά περίπου 10% σε σχέση με το δεύτερο τρίμηνο του 2019 (από 885 ευρώ σε 802 ευρώ), ούτε, ακόμη περισσότερο, η συνολική μείωση των μισθών των εργαζομένων κατά τα 1,3 δισ. ευρώ το δεύτερο τρίμηνο του 2020 (σύμφωνα με στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ), ούτε η απουσία οικονομικής στήριξης της πλειοψηφίας των ανέργων (ή των «μαύρων» εργαζομένων που βρέθηκαν δίχως δουλειά εξαιτίας των κρατικών εντολών).

Οι επιπτώσεις φυσικά άπτονται και της διαχείρισης του ελεύθερου χρόνου των εργαζομένων: το ξεχειλωμά των ωραρίων των τηλεεργαζομένων – και όχι μόνο· η επιβολή «μαύρης» εργασίας σε μισθωτούς που κατά τα άλλα βρίσκονταν σε αναστολή· η επιβολή της εκ περιτροπής εργασίας μέσω του ΣΥΝ-ΕΡΓΑΣΙΑ· η απαγόρευση

κυκλοφορίας είναι ορισμένες μόνο από τις πλευρές αυτού του νέου τύπου κοινωνικής επιβολής.

Μέσω της επιβολής λοκντάουν (μικρότερης ή μεγαλύτερης έκτασης, σε επιμέρους γεωγραφικές ζώνες ή στο σύνολο της χώρας) επιχειρήθηκε –δυστυχώς σε μεγάλο βαθμό με τη συναίνεση της εργατικής τάξης– η διεύρυνση των ορίων επιβολής του κρατικού ελέγχου στον (ημι)δημόσιο χώρο, ενώ ταυτόχρονα επανοριοθετήθηκαν οι ενδοκαπιταλιστικές ιεραρχίες στην σφαίρα άντλησης υπεραξίας, καθώς το κράτος αποφάσιζε το πότε, για πόσο και ποιοι παραγωγικοί τομείς θα λειτουργούν (πχ. αυτήν την περίοδο βρυχώνται οι μηχανές της τουριστικής βιομηχανίας και το λοκντάουν σταδιακά αίρεται, εν μέσω έξαρσης του αριθμού λοιμώξεων και νοσηλεύσεων).

Με την ύφεση στην οικονομική δραστηριότητα του προηγούμενου έτους να εκτιμάται στο 9%, εξαιτίας της επιλεχθείσας κρατικής στρατηγικής, οι σημαντικές μειώσεις στη μάζα υπεραξίας που μπόρεσε να αντλήσει το εγχώριο κεφάλαιο ως σύνολο –είναι προφανές ότι δεν επλήγησαν όλοι οι τομείς το ίδιο, κάποιες μερίδες του

κεφαλαίου μάλιστα βγήκαν και ενδυναμωμένες–, υπαγορεύουν ένα νέο νομοθετικό πλαίσιο, το οποίο θα επιχειρήσει να επικυρώσει, και τυπικά, το πλέγμα των ταξικών συσχετισμών που διαμορφώθηκαν στους χώρους εργασίας, καθόλη την περίοδο 2010-2020. Ένα πλέγμα που θα διευκολύνει (ακόμη παραπάνω) τις εργοδοτικές αυθαιρεσίες, μειώνοντας τόσο το λεγόμενο «μισθολογικό κόστος» όσο και τις δυνατότητες εργατικών, συλλογικών διεκδικήσεων.

Πιο συγκεκριμένα, η εμβάθυνση της **επίθεσης** στον **άμεσο και έμμεσο μισθό** συνδέεται με την επιχειρούμενη, εδώ και χρόνια, προσπάθεια περαιτέρω ελαστικοποίησης της αγοράς εργασίας, όχι μόνο με όχημα τις απανωτές ΠΝΠ ή άλλες έκτακτες ρυθμίσεις υπό το πρόσχημα της αντιμετώπισης του κορονοϊού, αλλά και με ένα πιο ολοκληρωμένο σχέδιο νόμου του υπουργείου (εκμετάλλευσης της) Εργασίας, μία από τις «εμβληματικές μεταρρυθμίσεις» που περιλαμβάνει το *Εθνικό Σχέδιο Ανάκαμψης και Ανθεκτικότητας «Ελλάδα 2.0»*. Ας σημειωθεί ότι στο εν λόγω σχέδιο οι προτεινόμενες μεταρρυθμίσεις συνδέονται –ως **προαπαιτούμενες**– με την εκταμίευση πόρων από το ευρωπαϊκό Ταμείο Ανάκαμψης: είναι φανερό ότι η σφραγίδα της εποχής των μνημονίων δεν έχει ξεθωριάσει. Άλλωστε, η παλαιότερη, ωμή παραδοχή του αναπληρωτή υπουργού Οικονομικών Θ. Σκυλακάκη ότι «*οι σημερινές παροχές στη δίνη της πανδημίας θα είναι μελλοντικοί φόροι*», τι άλλο προαναγγέλει παρά ένα **νέο, σκληρό μνημόνιο**, με όποιο όνομα κι αν αυτό εν τέλει εμφανιστεί;

Το επερχόμενο νομοσχέδιο αποσκοπεί:

- Στην **πλήρη εξάρθρωση του πενθήμερου 8ωρου**, της βάσης δηλαδή του εργασιακού δικαίου, καθώς το εβδομαδιαίο 40ωρο θα μπορεί να κατανέμεται από το αφεντικό κατά το δοκούν, με μέγιστο όριο τις 10 ώρες ανά ημέρα δίχως πρόσθετη αμοιβή, ενώ οι υπερωρίες θα «ανταλλάσσονται» με ρεπό ή άδειες εντός 6μήνου, δίχως δηλαδή να πληρώνονται με την έως τώρα νόμιμη προσαύξηση. Τέτοιου τύπου διευθέτηση προβλεπόταν ήδη στην νομοθεσία (πχ. με τον Ν. 3986/2011, βλ. πίνακα), η

οποία όμως απαιτούσε σχετική επιχειρησιακή συλλογική σύμβαση.

Με τον νέο νόμο, όταν δεν επιτυγχάνεται συμφωνία βάσει επιχειρησιακής συλλογικής σύμβασης, δίνεται η δυνατότητα μονομερούς προσφυγής του καπιταλιστή στο *Ανώτατο Συμβούλιο Εργασίας*, ένα εργοδοτικό, 7μελές όργανο που λειτουργεί στο υπουργείο Εργασίας –5 μέλη διορίζονται από την κυβέρνηση και τα άλλα δύο εκπροσωπούν τη ΓΣΕΕ και τις εργοδοτικές ενώσεις αντίστοιχα– που έως τώρα ήταν γνωστό για τις εγκρίσεις ομαδικών απολύσεων...

Ταυτόχρονα θα δίνεται η δυνατότητα κατάργησης της αργίας τα Σάββατα και τις Κυριακές, στη βάση, και μόνο, σχετικής επιχειρησιακής σύμβασης. Το μέτρο επεκτείνεται σε μια σειρά βασικούς κλάδους οικονομικής δραστηριότητας, όπου εργάζεται το μισό εργατοϋπαλληλικό προσωπικό, όπως σε αυτούς των φαρμάκων, των εφοδιαστικών αλυσίδων ή των data centers. Είναι προφανές ότι τέτοια μέτρα ακυρώνουν στην πράξη το μέτρο της υπερωρίας/υπερεργασίας και της επαυξημένης αμοιβής της, ενώ στοχεύουν στην ακόμη πιο σφιχτή προσαρμογή των εργαζομένων στις συγκυριακές παραγωγικές ανάγκες κάθε επιχείρησης.

Ας θυμηθούμε στο σημείο αυτό, ότι βάσει του νόμου Ν. 4722/2020 ήδη προβλέπεται η **υποχρεωτική αναπλήρωση** του μισού χρόνου της καραντίνας, στην οποία βρέθηκε η εργαζόμενη, με απλήρωτες υπερωρίες. Με βάση το παραπάνω, τίθενται, έτσι, οι βάσεις ακόμη και για 66ωρη εργασία σε μία εβδομάδα – δίχως κίολας να μετράμε τις (απλήρωτες) ώρες μετακίνησης από και προς τη δουλειά. Το μέτρο αυτό δείχνει επίσης ότι το κράτος και οι εργοδότες αντιμετωπίζουν την απουσία από τη δουλειά εν μέσω πανδημίας ως κοπάνα ή αδήλωτη απεργία.

Αξίζει να θυμηθούμε όμως και κάτι άλλο: βάσει των ειδικών μέτρων με πρόσχημα τη διαχείριση της πανδημίας, οι εργοδότες πλέον δεν οφείλουν να ενημερώνουν άμεσα την (αποδεκατισμένη) Επιθεώρηση Εργασίας σχετικά με το ωράριο απασχόλησης του προσωπικού τους. Καταλαβαίνουμε όλοι και όλες τι έχει να γίνει στα ήδη ξεχαρβαλωμένα ωράρια εργαζομένων και τηλεεργαζομένων.

• Στην **παράκαμψη των συλλογικών συμβάσεων εργασίας** καθώς θα θεσμοθετηθεί το «δικαίωμα» της «ατομικής διαπραγμάτευσης» με το αφεντικό για τον καθορισμό «ατομικού

ωραρίου, τύπου εργασίας και μισθού». Και πάλι, όλοι και όλες ξέρουμε τι συνήθως σημαίνει «ατομική διαπραγμάτευση» με το αφεντικό, όπως και τι είδους πιέσεις μπορούν να ασκηθούν στους εργαζομένους.

• Στη δυνατότητα **επιβολής τηλεεργασίας** (η οποία, σημειωτέον, πήρε νέα παράταση μέχρι τα τέλη Μαΐου) μόνο με την επίκληση του «κινδύνου δημόσιας υγείας». Ο νέος νόμος θα προβλέπει τη λειτουργία συστημάτων ελέγχου και επιτήρησης της εργασίας του τηλεεργαζόμενου, εκτός της κάμερας, εφόσον (κι εδώ γελάμε) α) αυτά είναι συμβατά με τη νομοθεσία «περί δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα» β) επιβάλλονται από τις λειτουργικές ανάγκες της επιχείρησης και γ) περιορίζονται στο πλαίσιο του επιδιωκόμενου σκοπού, δηλαδή της επιτήρησης της τηλεεργασίας!

Επίσης, προκρίνεται η επέκτασή της μέσω του μέτρου της λεγόμενης **«συνδυαστικής τηλεεργασίας»**, ενός μεικτού, δηλαδή, συστήματος τόσο δια ζώσης εργασίας όσο και τηλεεργασίας, τόσο στον ιδιωτικό όσο και στο δημόσιο τομέα. Σε σχέση με αυτό, ας σημειωθεί ότι σε επίπεδο ΕΕ ήδη συζητείται η φορολόγηση των τηλεεργαζομένων, με το σκεπτικό ότι η τηλεεργασία αποτελεί «προνόμιο», ενώ ταυτόχρονα, βάσει του ίδιου σκεπτικού, εξυφαίνεται η «απογύμνωση» του τηλεμισθού από τυχόν επιδόματα, προσαυξήσεις και τριετίες.

• Στην **προς τα πάνω εξίσωση του πλαφόν των νόμιμων υπερωριών** στο σύνολο των επιχειρήσεων σε 150 ώρες ανά έτος (από 120 που ίσχυε έως τώρα, πλην βιομηχανίας). Από το μέτρο πλήττονται κυρίως οι εργαζόμενοι σε βιομηχανίες και βιοτεχνίες καθώς σε αυτές το επιτρεπόμενο όριο ήταν 96 ώρες (βλ. 48 ώρες ανά εξάμηνο). Δηλαδή γίνεται δυνατή η επιβολή 54 ωρών υπερωρίας παραπάνω ανά εξάμηνο εργασίας, άσχετα από τις κοινωνικές ανάγκες τους.

• Στην **ενθάρρυνση των εργοδοτικών εκβιασμών**, καθώς η επίλυση των εργατικών διαφορών **αφαιρείται από την Επιθεώρηση Εργασίας** –βάσει και των συμφωνιών που αποτυπώνονται στην 7η έκθεση «ενισχυμένης εποπτείας» που ενέκρινε πρόσφατα η Κομισιόν– και ανατίθεται στον ΟΜΕΔ, όπου κυριαρχούν οι εργοδοτικοί φορείς και ο οποίος δεν διαθέτει ελεγκτικούς μηχανισμούς. Ταυτόχρονα, ορίζεται νέο πλαίσιο κατάθεσης των αιτήσεων στον ΟΜΕΔ και καταργείται ο β' διαιτητικός βαθμός.

• Στην **απομόνωση του υπό απόλυση εργαζομένου**, καθόλη την περίοδο προειδοποίησης της απόλυσης, ενώ έχει ήδη καταργηθεί η ανάγκη αιτιολόγησής της και οι σχετικές αποζημιώσεις, όταν υφίστανται, έχουν μειωθεί δραματικά. Μάλιστα, η δεξιά του κεφαλαίου έρχεται σήμερα να **εμποδίσει και τη δυνατότητα επαναπρόσληψης** του απολυμένου, σε περίπτωση που αυτός δικαιωθεί στο δικαστήριο, καθώς η νομοθεσία θα προβλέπει μόνο μια πρόσθετη αποζημίωση (από 3-24 μηνιάτικα, ανάλογα με την... «οικονομική κατάσταση» της επιχείρησης που τον απέλυσε παράνομα/καταχρηστικά).

Οι επίμονες προσπάθειες καταστρατήγησης του 8ώρου τα τελευταία τριάντα χρόνια

N. 1892/1990 (άρθρο 41)

Διευθέτηση χρόνου εργασίας για περίοδο έως 3 μήνες, με ανώτατο όριο τις 9 ώρες/ημέρα και 48 ώρες/εβδομάδα σε περίπτωση που ισχύει εξαήμερη εργασία. Οι συνολικές ώρες εργασίας σε βάθος εξαμήνου δεν μπορούν να υπερβούν τις 40 ώρες/εβδομάδα.

Ακόμη δεν γίνεται σαφής λόγος για τη διαδικασία επιβολής του μέτρου. Ο νόμος όμως αυτός, ταυτόχρονα καθιέρωνε δύο σημαντικές καινοτομίες που άπτονται της ελαστικής διευθέτησης του χρόνου εργασίας: τη μερική απασχόληση και τη λεγόμενη 4^η βάρδια, το μέσο δηλαδή για τη συνεχή λειτουργία μιας επιχείρησης καθόλη την εβδομάδα.

N. 2639/1998 (άρθρο 3)

Υιοθετούνται δύο συστήματα διευθέτησης χρόνου εργασίας, με διαφορετική διάρκεια και νόμιμη υπέρβαση του ωραρίου: ένα σε εξαμήνη (9 ώρες/ημέρα για περίοδο 3 τριών μηνών) και ένα σε ετήσια βάση (10 ώρες/ημέρα για περίοδο 6 μηνών).

Και στα δύο συστήματα το εβδομαδιαίο όριο κατά την περίοδο «αυξημένης απασχόλησης» διατηρείται στις 48 ώρες/εβδομάδα, ενώ ο μέσος όρος των ωρών εργασίας (εντός εξαμήνου στην πρώτη περίπτωση και εντός δωδεκαμήνου στη δεύτερη) δεν μπορεί να υπερβαίνει τις 40 ώρες/εβδομάδα.

Το μέτρο εφαρμόζεται κατόπιν επιχειρησιακής συλλογικής σύμβασης εργασίας.

Η εφαρμογή του μέτρου (με όριο τις 9 ώρες/ημέρα και τις 48 ώρες/εβδομάδα) επιτρέπεται και σε μικρές επιχειρήσεις (έως 20 εργαζόμενοι), που άλλωστε αποτελούν τη συντριπτική πλειοψηφία των εγχώριων επιχειρήσεων, για διάστημα έως 2 μηνών, πάντοτε κατόπιν «συμφωνίας» μεταξύ εργοδότη και της (εργοδοτικής) «ενώσεως προσώπων».

N. 2874/2000 (άρθρο 5)

Προβλέπεται ότι 138 ώρες εργασίας από το συνολικό ετήσιο χρόνο εργασίας μπορούν να κατανεμηθούν σε περιόδους «αυξημένης εργασίας», σπάζοντας τη συνεχή τρίμηνη ή εξαμήνη περίοδο εφαρμογής που ίσχυε έως τότε. Στην περίπτωση εφαρμογής του μέτρου προβλέπεται μέσο όριο 38 ωρών εργασίας/εβδομάδα, ενώ ταυτόχρονα, καταργείται και ο θεσμός της υπερεργασιακής απασχόλησης κατά την κρίση του εργοδότη.

Παραμένει η απαίτηση συμφωνίας εργαζομένων και εργοδότη μέσω συλλογικής σύμβασης.

N. 3385/2005 (άρθρο 2)

Η παραπάνω πρόβλεψη εκτείνεται σε 256 ώρες εργασίας από το συνολικό ετήσιο χρόνο απασχόλησης εντός διαστήματος που δεν μπορεί να υπερβαίνει συνολικά τις 32 εβδομάδες. Ταυτόχρονα καταργείται το όριο των 38 ωρών εργασίας/εβδομάδα, ενώ αντίθετα κατά την περίοδο της «μειωμένης απασχόλησης» επανέρχεται ο θεσμός της υπερεργασίας: προβλέπεται η δυνατότητα επιβολής της έως 5 ώρες/εβδομάδα στο σύστημα πενθήμερης εργασίας (6 ώρες/εβδομάδα για την εξαήμερη εργασία) με προσαυξημένο κατά 30% ωρομίσθιο.

Σε περίπτωση που δεν υπάρξει συμφωνία μεταξύ εργοδότη και (εκπροσώπων) των εργαζομένων, η σχετική απόφαση παραπέμπεται στη λεγόμενη Επιτροπή Διευθέτησης του Χρόνου Εργασίας.

N. 3846/2010 (άρθρο 7)

Η συμφωνία διευθέτησης του χρόνου εργασίας γίνεται μεταξύ του εργοδότη και του αντίστοιχου κλαδικού σωματείου ή της αντίστοιχης ομοσπονδίας, σε αντίθετη περίπτωση, το θέμα μπορεί να παραπέμπεται στον Οργανισμό Μεσολάβησης και Διαιτησίας (ΟΜΕΔ)

N. 3986 (2011) (άρθρο 42)

Προβλέπονται δύο συστήματα διευθέτησης χρόνου εργασίας, ένα σε εξαμήνη και ένα σε ετήσια βάση. Στο πρώτο, η περίοδος αυξημένης απασχόλησης και η αντίστοιχη περίοδος μειωμένης απασχόλησης, δεν μπορούν να υπερβαίνουν τους έξι μήνες ανά έτος, ενώ ο μέσος όρος της εβδομαδιαίας εργασίας δεν επιτρέπεται να ξεπεράσει τις 48 ώρες. Στο δεύτερο σύστημα, ισχύουν οι προβλέψεις του Ν. 3385/2005. Σε κάθε περίπτωση, πάντως, η ημερήσια απασχόληση δεν μπορεί να ξεπερνά τις δέκα ώρες.

N. 4498 (2017)

Για τους γιατρούς και οδοντιάτρους του ΕΣΥ καθιερώνεται ως βάση για την οργάνωση του χρόνου εργασίας η μέχρι 12 ώρες συνεχής εργασία με παρουσία στο χώρο εργασίας. Ταυτόχρονα προβλέπεται η υπέρβαση του παραπάνω ωραρίου για «λόγους λειτουργίας της υπηρεσίας και συνέχειας της φροντίδας υγείας» (γεγονός που οδηγεί σε 32ωρη (!) εργασία, συμπεριλαμβανομένης της προβλεπόμενης εφημερίας): τα εδώ και χρόνια υποστελεχωμένα νοσοκομεία λειτουργούν μέσω αυτής της εξουθενωτικής (για τους εργαζομένους) πατέντας. Μάλιστα, ο νόμος προβλέπει 48ωρη, κατά μέσο όρο, (δηλαδή ενίοτε και πάνω από το όριο αυτό) εβδομαδιαία εργασία, συμπεριλαμβανομένων των εφημεριών, για διάστημα 4 μηνών.

Πρόκειται για τη μερική ενσωμάτωση της Οδηγίας 88 της ΕΕ (2003/88/ΕΚ) στην οποία προβλέπεται 13ωρη ημερήσια εργασία, 12ήμερη συνεχόμενη εργασία και 48ωρη, κατά μέσο όρο, εβδομαδιαία εργασία.

Επίσης:

Επικείμενες νέες αλλαγές στον Ν. 1264/1982 που αφορά τις συνδικαλιστικές λειτουργίες, όπως αυτήν της **κήρυξης απεργίας**. Ειδικά για την τελευταία, ενώ οι όροι προκήρυξης της έχουν ήδη **αυστηροποιηθεί**, επί ημερών ΣΥΡΙΖΑ, με την ανάγκη εξασφάλισης του 50% + 1 των οικονομικά ενεργών μελών για την κήρυξή της, τώρα θα προστεθεί η **εξ αποστάσεως συμμετοχή στην ψηφοφορία μέσω τηλεψηφοφορίας** (για να μπορούν να ψηφίζουν τα τοιράκια των αφεντικών από την άνεση του καναπέ τους).

Ενώ ήδη το προηγούμενο μέτρο εμποδίζει σε μεγάλο βαθμό την κήρυξη απεργίας, στους χώρους εργασίας που αυτό ακόμη είναι εφικτό, ο νέος νόμος έρχεται εν μέρει να **καταργήσει την ουσία της επιβάλλοντας προσωπικό ασφαλείας** ίσο με τουλάχιστον το 1/3 (!) του συνόλου κατά την διάρκειά της στους λεγόμενους «ζωτικής σημασίας» τομείς του ιδιωτικού και ευρύτερου δημόσιου τομέα.

Με αυτόν τον τρόπο στην ουσία **νομοθετείται προκαταβολικά η επίταξη μέρους των απεργών**, ενώ ταυτόχρονα **απαγορεύονται** οι όποιες δυναμικές ενέργειες, όπως **οι καταλήψεις «χώρων» και «εισόδων»**, ενώ εφευρίσκεται η κατηγορία της «άσκησης ψυχολογικής ή σωματικής βίας» (στα αφεντικά; στους απεργοσπάστες; στους μπάτσους;) βάσει της οποίας θα κρίνεται παράνομη η απεργία.

Κι ενώ μας την πέφτουν τα αφεντικά από παντού...

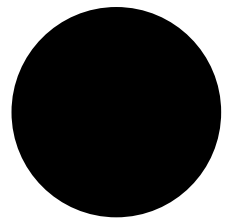
...σήμερα, **εμείς καλούμαστε να εκμεταλλευτούμε την κρίση προς όφελος της εργατικής τάξης**· να μην αντιμετωπίζουμε τον κορονοϊό φοβικά και ατομικοποιημένα αλλά ως **συλλογικό όπλο** για την **ικανοποίηση των δικών μας άμεσων αναγκών!** Να είμαστε λοιπόν εμείς αυτές που θα απαιτήσουμε:

ΜΕΙΩΣΗ ΤΩΝ ΩΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ. ΑΥΞΗΣΗ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ.

ΕΓΓΥΗΜΕΝΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΙΣΘΟ ΓΙΑ ΟΛΕΣ, ΩΣΤΕ ΝΑ ΜΗΝ ΣΤΕΡΗΘΕΙ ΚΑΜΙΑ ΤΑ ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ.

ΚΑΤΩ Η ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ ΤΗΣ ΤΗΛΕΡΓΑΣΙΑΣ.

ΣΒΗΣΤΕ ΤΙΣ ΟΘΟΝΕΣ Ν' ΑΡΧΙΣΟΥΝ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ.

Για επικοινωνία:

[https://againstbiopowerandconfinement.noblogs.org/
koinonika.antisomata@autistici.org](https://againstbiopowerandconfinement.noblogs.org/koinonika.antisomata@autistici.org)

fb: *Ιστορίες Προλεταριακής Κλεισούρας*